

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 92/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť L. N., bytom M., toho času v B., zastúpeného advokátom JUDr. B. B., B., vo veci porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Pezinku o nepovolení návštevy a Krajského súdu v Bratislave odmietnutím rozhodovať o povolení návštevy v Ústave na výkon väzby B. v konaní vedenom na Okresnom súde v Pezinku pod sp. zn. 1 T 165/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. N. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2004 doručená sťažnosť L. N., bytom M. (ďalej len „sťažovateľ“), toho času v B. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ ňou namieta porušenie jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Pezinku (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 165/03, ktorými nepovolili jeho návštevu vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby v B. Sťažovateľ tvrdí, že niet žiadneho hmotného ani procesného dôvodu na to, aby nemal právo na prijatie návštevy raz za mesiac tak, ako to ustanovuje zákon. Z toho, že okresný

súd nepovolil návštevu a krajský súd odmietol rozhodovať o takej návšteve, vyvodil záver o tom, že v jeho veci nekonajú zákonní sudcovia.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu, a označeným základným právom (na zákonného sudcu) nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ na záver o možnom porušení uvedených základných práv.

Rozhodovanie o povolení návštevy sťažovateľa vo výkone väzby nemá žiadny vecný súvis s ústavnou zásadou uvedenou v čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Táto ústavnoprosesná zásada sa vzťahuje predovšetkým na konanie a rozhodovanie vo veci samej a nemá žiadnu spojitosť s tým, že zákonný sudca odmietol povoliť sťažovateľovi návštevu vo výkone väzby, resp. že sudca odmietol rozhodovať o takej návšteve.

Ústavný súd pripomína, že podľa § 14 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 156/1993 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone väzby“) ak je obvinený v kolúznevej väzbe, na uskutočnenie návštevy je potrebný

predchádzajúci písomný súhlas príslušného orgánu činného v trestnom konaní. V tomto ustanovení zákona o výkone väzby nie je povinnosť príslušného orgánu činného v trestnom konaní udeliť súhlas na uskutočnenie návštevy, čo zjavne súvisí s tým, že obvinený je v kolúznej väzbe. Z uvedeného zákonného ustanovenia sa aj preto nedá vyvodiť jeho vecný súvis so zákonným sudcom v trestnej veci sťažovateľa.

Sťažovateľ poukázal aj na § 14 ods. 1 zákona o výkone väzby, podľa ktorého má právo na jednu návštevu za mesiac v rozsahu najmenej tridsiatich minút. Táto návšteva bola príslušným riaditeľom Ústavu na výkon väzby B. v decembri 2003 a v januári 2004 aj povolená. Iná je vec, že sťažovateľovi nebol udelený písomný súhlas okresného súdu, resp. krajského súdu. Aj z toho vyplýva, že orgán činný v trestnom konaní koná a rozhoduje autonómne o povolení návštevy vo väzbe a toto jeho oprávnenie nemožno spájať s ústavným princípom zákonného sudcu.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.